

בת המושבה עליזה שחר:

אורות
הבמה

היא עברה
למושב

הצבאי היא ראתה „דבר חשוב שאין להימנע ממנו“ עליוה לא ויתרה על שירות בצבא, אותו עברה כמדריכת ספורט, והיא נזכרת בו בנעגועים. אפילו בענייני הלב לא הכזיבה. היא ידעה כבר אז כי תתחתן רק אחרי השירות הצבאי. ואמנם, למרות חברותם ההדוקה של עליזה ואבי בתנועת הנוער, „מגיל עשר“, הם נישאו רק כשהיו בני 22.

„האימהות היא יעוד עליון, אך צריכים להתעניין גם במקצוע.“ קבעה הצוויקית מרחובות בהחלטיות. היום אין קביעה טובה מזו שתגדיר כה במדויק את עליזה. זו, שהיא אם לארבעה ילדים, שכל אחד מהם מקבל ממנה את היחס המיוחד לו, לא זנחה במשך כל השנים את מקצועה.

שנתיים לאחר הולדת בנה הבכור אורן היא חזרה לעבוד בבתי-ספר בסביבה, כמורה רגילה להתעמלות, ואחר-כך עם בנות בעיותיות שמוצאן ממישפחות מצוקה. „בעבודה זו הרגשתי סיפוק עצום, ובין השאר גם ביוגה, שיצרתי איתן, הרגשתי שאני באמת תורמת מעצמי.“

כשנולד דורון, שהוא כיום בן שמונה, ניצלה עליזה את ההפסקה בעבודה לשם מנוחה וצבירת-כוח להמשך. בתקופה זו היא השתלמה במכון וינגייט, ובין השאר גם ביוגה, שבה היא משתמשת היום בעבודה עם בנות טעונות-טיפוח.

מיליון דברים שונים

ב סיומו של יום עבודה, כשהיא חוזרת הביתה לכפר-בילי, מקדמות את פניה בכניסה באני ולינדי, שתי כלבות הזאב הגדולות. בבית הוריה, ברחובות, היה לעליזה רק כלב אחד, נירון. בביתם הגדול שבמושב היא קראה דרוור לכל אהבותיה, וכך, מלבד כלבות הזאב שלה, שבקורס האילוף שלהן היא אפילו השתתפה, ניתן למצוא אצלם בבית שתי כלבות נוספות, הלא הן בילבי וגונדלין, שכמו

עם רדת החשיכה חוזר אבי לב לבית שעוב עם הנץ החמה. הוא מנקה את נעליו מהבוץ הדביק בעזרת מיתקן מיוחד שליד הדלת, ורץ לאמבטיה. תוך דקות הוא מתרווח בכורסה שלו, שמח וטוב לב, כשארבעה ילדים, שני כלבים ושני חתולים רובצים עליו כל אחד בתורו. אבי הוא „מושבניק בדם“.

עליזה, אשתו, מנחה תקליט, מגישה קפה ומיני מאפה מעשהידיה ומתיישבת לאתנחתא של לפני ארוחת הערב. גם היא מושבניקית. אך אם היא מושבניקית בדם או לא, על כך חלוקות הדעות. שלא כמו בעלה, נולדה עליזה ר גדלה ברחובות. כשהיתה בת 15 בעלה, גולה המושבה, קטנה עליה, וכדי להגשים את חלומה, אמנות הריקוד, נשאה עיניה אל העיר הגדולה.

היום, 25 שנה מאוחר יותר, עליזה כבר שכחה שכך הרגישה. „יתכן שרציתי להיות בעיר בתקופה מסוימת, אך זה עבר מהר מאוד. אני לא רואה את עצמי כיום חיה בעיר הגדולה והרועשת. אני מושרשת עמוק מדי בחיים שמחוץ לעיר, שהם עבורי בית פרטי, עצי-פרי מסביב, אוויר צח ובעלי-חיים.“ אך את אהבתה לריקוד ולשירה, לא שכחה, והיא מספקת אותה גם היום.

עליזה ואבי אוהבים יותר מכל לשיר בצוותא, ומדי שבוע הם מתכנסים, יחד עם חברים נוספים מהמושב, לחוג של ריקודים וזימרה. ומה שאמרה עליזה בזמנו על הלהקה שבה השתתפה ברחובות, שריר וקיים גם היום: „חבל שמתכנסים רק פעם אחת בשבוע.“

את עבודת המשק, בפרדס, היא משאירה לאבי ולבנים הבוגרים. לא, אין זה התחום שלה. „לפעמים, בעונה הבוערת של קטיף ההדרים מתגייסת בשבחות, כל המשרה לעזרה. אך זה בהחלט יוצא מן הכלל.“ מוסיף אבי.

נראה כי עליזה הגשימה את כל שחזתה ממש במדויק לפני חצי יובל שנים. כמקצוע לעתיד היא בחרה בהוראת החינוך הגופני, וזה אמנם מה שהיא עושה היום. בשירות

שנישאו, מלבד אלה מגדלת עליזה גם ארבעה כלבים, שתי סוסות וכמה שפנים. הסוסות הן אהבתו הגדולה של בנה אורן (משמאל), ואילו תומר (יושב) אוהב ספרים.

בחזון אחרית-הימים חיות בשלום לצד שני חתולייסאם יפהפיים, נפתלי ושובב. עליזה מציינת, כי לשלל השמות של החיות אחרים, כמובן, הילדים.

את האהבה לחיות ירש ממנה אורן בן ה-15. הוא כבר הספיק לגדל עז, שני כבשים וכמה שפנים. היום הוא משקיע את עיקר אהבתו בטיפול בשתי הסוסות שבאורווה, ערבה ופוגה. אורן, לא כמו אמו בנעוריה, רואה כבר היום את עתידו כמושבניק.

מישאלת-לב אחרת של עליזה היתה פסנתר. כ־שתיים ילדה גידנה להוריה שיקנו לה פסנתר, אך המצב הכלכלי באותה עת לא הרשה להוריה, פועלים במושבה, מותרות שכאלה.

היא אמנם למדה נגינה זמן מה, אך מכיוון שנאלצה לערוך את האימונים בבתי אחרים, היא הפסיקה כעבור זמן קצר. וכך, בין הדברים הראשונים שניקנו לביהם המשותף היה כמובן הפסנתר. לעליזה כאם כבר היה קשה לחזור אליו, אולם היא מאוכזבת מחוסר העניין שגילו בו ילדיה. קישקושיה של זוריק הקטנה, בתי-הזקונים שלה, שמתיישבת לעיתים ליד הפסנתר, מעוררים בליבה תיקווה כי יהיה מי שיגאל את הכלי הזה משיממון.

כשפוגשים היום את עליזה את חיקי המישפחה הגדולה בביתה שבמושב הוותיק, מתקשים להכיר בה את הגערה שחלמה פעם לצאת העירה ולהיות רקדנית.

היא עצמה מתקשה להאמין כי רצתה בכך באמת. „אין צורך להתייחס לכך ברצינות.“ היא מחייכת בביטול, ו־מוסיפה: „בגיל 15 הרי רוצים מיליון דברים שונים.“ כנראה שלא לחינם קוראים לגיל הזה גם גיל הטיפשעשרה.

ילדים וחתולים

מגדלת היום עליזה שחר, אבי, בעלה, ש־הוא פרדסן, נולד בכפר בילי וישם הביא אותה לאחד

חובבת הכלבים רג כלב אחד (בתמונה מימין). משמאל — עליזה כשזוריק הקטנה על זרועותיה, ובאני, כלבת-הזאב, לרגליה. בגונדלין, מגזע קור-פנסניאל, מטפל תומר.

כלבים מדור לדור עוברים אצל מישפחתה של עליזה. כשהיתה ילדה במושבה רחובות, היה לעליזה.